

uit·pak·ken

(overgankelijk werkwoord; pakte uit, heeft uitgepakt)

1. uit de verpakking halen; leegmaken

een cadeautje uitpakken, zijn koffer uitpakken

(onovergankelijk werkwoord; pakte uit, is/ heeft uitgepakt)

2. aflopen

dat is/heeft goed uitgepakt (het is goed afgelopen)

verkeerd uitpakken (niet goed aflopen)

3. (figuurlijk) royaal voor de dag komen, veel werk maken om het gasten naar de zin te maken

groots uitpakken

4. zijn hart luchten

hij heeft uitgepakt

1

Mijn naam is Harriet Manners en ik ben gek op Kerstmis.

Je kunt merken dat ik gek op Kerstmis ben omdat ik half augustus al met de feestelijkheden begin.

Dat pak ik natuurlijk subtiel aan.

Hier een broche met engelenhaar, daar een levensgroot plastic rendier met een knipperende neus.

'*Harriet,*' zei mijn stiefmoeder dit jaar toen ik het de hal in reed.

'*Annabel,*' antwoordde ik en keek zo engelachtig als ik kon. 'Wist je dat de meeste mannetjesrendieren in de winter hun gewei kwijtraken? Dat houdt in dat Rudolf bijna zeker een meisje was. Vind je niet dat we daar het hele jaar door aan herinnerd moeten worden?'

Annabel lachte en zette het rendier weer in de schuur, net als mijn *Vrolijke Kattenkerst*-cd en de kaneelwierookstokjes die ik achter de radiatoren had verstoppt.

Dus volgens mij was het antwoord *nee*.

In september bouwde ik een hindernisbaan van kerstkransjes na op het vloerkleed in de huiskamer en in

oktober was ik druk bezig dikke lagen watten op alle vensterbanken buiten te leggen, zodat het leek of het net gesneeuwd had.

'*Harriet*,' herhaalde Annabel, dat betekende dat ik de hele maand november bezig was om het allemaal weer weg te halen.

Nu is het half december en mag ik eindelijk met de voorbereidingen voor het feest beginnen. Ik vind het zo spannend dat ik me net een blikje voel waarmee is geschud, alleen spuit er geen frisdrank uit maar kerstsfeer.

Ik heb een keurig lijstje gemaakt van mijn favoriete kerstdieren, mijn favoriete kersteten, mijn favoriete kerstliedjes en mijn favoriete kerstlijstjes.

Ik heb een cadeautjesplan met bijbehorende winkelkaart opgesteld en een gedetailleerde vragenlijst die ik op kerstochtend uitdeel zodat ik goed kan achterhalen of mensen hun cadeautjes *echt* leuk vinden.

In een Tudor-kookboek uit 1543 hebben mijn beste vriendin en ik een traditioneel recept voor *mince pies* gevonden en die hebben we nagemaakt. (Vervolgens hebben we ze allemaal weggegooid, want mince pies zijn tegenwoordig niet voor niets vegetarisch.)

Ik heb kerst-taartdiagrammen, kerst-PowerPoints, kerst-lijngrafieken en kerst-kruiswoordpuzzels gemaakt.

Ik heb zelfs een paar epische kerstruzies met mijn ou-

ders gemaakt, want als je lacht om een brief die ik op mijn vijfde aan de Kerstman heb geschreven, snap je gewoon niet waar het om draait met de feestdagen.

En het allerbelangrijkste: ik heb versierd.

Doordat de school net voor de vakantie is dichtgegaan, begint mijn huis eruit te zien als iets waar de Kerstman alleen incognito op bezoek zou komen omdat hij zich kapot schaamt.

Ik heb alles be-kerstmist.

Ik heb mijn geluk niet onder stoelen of banken gestoken: ik heb beglitterd en beloverd, beglazuurd en beglinsterd. Ik heb befonkeld en een hele reeks feestelijke werkwoorden bedacht en in mijn schrijfblok opgeschreven.

Maar het maakt weinig verschil.

Want vier dagen geleden heeft een knappe jongen die ook model is, in een donkere tv-studio in het centrum van Londen mijn hand vastgehouden.

Ik heb Mijn Allereerste Zoen gekregen.

En nu maakt het niet uit hoeveel glans ik in het rond spuit, of hoeveel glitter ik verspreid: het voelt alsof ik alles van binnenuit aan het versieren ben.

Het glimmendste hier in huis deze kerst, ben ik.

2

Hier volgen wat andere belangrijke kerst-mijlpalen:

- *De allereerste Kerstpostzegel kwam uit in 1962. Er stonden een Krans en twee Kaarsen op.*
- *De allereerste KerstKaart werd in 1843 verkocht. Daar stond een afbeelding van een wijn drinkend gezin op.*
- *Het allereerste Kerstliedje dat in de ruimte is gezongen, was 'Jingle Bells'.*

Niet dat ik één zoentje wil vergelijken met belangrijke kerstmomenten die de loop van de gehele menselijke geschiedenis hebben veranderd. Maar volgens mij weet ik hoe de uitvinders daarvan zich hebben gevoeld.

Misschien is de loop van mijn leven wel veranderd.

'En,' zeg ik blij tegen Nat, terwijl ik op de bank zit te stui-
teren met een piepklein glitter T-rexje aan een lintje in
mijn handen, 'gemiddeld besteden we twee weken van

ons leven aan zoenen. Is dat niet fantastisch?’

‘Mmm,’ zegt mijn beste vriendin. Ze pakt de dino van me af, bekijkt hem fronsend en legt hem terug in de doos met versierspullen.

‘Bovendien verbrand je met elke zoen wel drie calorieën,’ deel ik haar mee, terwijl ik haar een girafje met groene glitter aangeef. ‘Dat houdt in dat het twee keer zo productief is als slapen.’

‘Wauw,’ zegt Nat en ze bergt ook het girafje weer op.

‘En uit onderzoek blijkt dat we ons negentig procent van de details van onze eerste kus herinneren.’ Ik stuiter nog een paar keer op en neer, nu met een robot van aluminiumfolie. ‘Hoewel dat in mijn geval best eens meer zou kunnen zijn.’

Meer dan negenennegentig procent.

Ik herinner me alles.

Ik herinner me nog hoe stil het was nadat iedereen ons ineens alleen liet in de televisiestudio, en de onverwachte blootstelling op Nicks wangen toen hij tegen me zei dat hij me leuk vond.

Ik herinner me nog dat hij me in alles aan een leeuw deed denken: zijn grote, warrige bos haar en zijn kattenogen en een mond waarvan de hoekjes omhooggaan.

Ik herinner me nog dat hij diep ademhaalde toen hij naar me toe stapte.

De manier waarop hij mijn hele gezicht bekeek.

De manier waarop ik elke centimeter van het zijne bestudeerde.

Ik zie zijn neus nog voor me, die de vorm heeft van een skihelling. Ik ruik de vage limoengroene geur van zijn adem. Ik voel een donkere krul tegen mijn voorhoofd kriebelen en zijn warme, droge onderlip.

Ik voel mijn oren nog steeds kloppen, mijn wangen branden en mijn hart rondrennen door mijn borst als een hert op het ijs.

Ik voel het *echt* nog.

Misschien moet ik proberen om me niet zo veel te herinneren. Bij zoenen komt er plotseling dopamine en adrenaline in je lichaam vrij en bij mij is dat drieënhalve dag blijven zitten.

‘Jeetje,’ zegt Nat. Ze geeft me een saai gouden klokje aan en wijst streng naar de boom. ‘Dat. Is. Geweldig.’

‘Ik weet het.’ Stralend kijk ik mijn beste vriendin aan. Nat is zo ongeveer de hele tijd hier geweest sinds De Zoen. Ze beweert dat ze me komt helpen met versieren, maar volgens mij weet ik wat er echt aan de hand is.

Ze wil voorkomen dat ik iets Stoms doe.

Wat helemaal niet nodig is. Ik zou niet weten wat dat zou kunnen zijn.

‘En,’ vervolg ik ademloos, terwijl ik verrukt opkijk naar

de prachtige, glanzende kerstboom, 'onderzoekers zeggen dat vijf van de twaalf hersenzenuwen oplichten wanneer je iemand zoent. Je maakt dus letterlijk contact met de geest van een ander. Is dat niet het meest romantische wat je ooit hebt geho...'

'Oké,' zegt Nat kalm, en ze gooit een rode kerstboomslinger op de vloer. 'Nu is het genoeg.'

Ontzet kijk ik ernaar – en dan naar haar.

'Hoe bedoel je? Je bent nooit klaar met versieren, Natalie. Nooit. Dat is fysiek onmogelijk.'

Net als reizen in de tijd, of een reep chocola terugleggen in de koelkast als de verpakking eenmaal open is.

'Nee,' zegt Nat, 'ik bedoel: genoeg over dat zoenen. Genoeg over Nick. Je moet ophouden met stuiten terwijl ik al het versierwerk doe. Het is genoeg geweest.'

Pff. Nou, prima.

Ik heb zo veel adrenaline en dopamine in mijn lichaam dat er wat uitgelekt is en daardoor is mijn beste vriendin nu ook afgepeigerd.

'Sorry,' zeg ik, en gehoorzaam hang ik een zilveren bal aan een van de lagere takken. Nat heeft gelijk: terwijl ik zat te stuiten heeft zij zo ongeveer de hele boom versierd. 'Het komt gewoon doordat... Het is allemaal zo perfect, Nat. Kerst, romantiek, mijn stap op weg naar een volwassen leven als kusbaar mens.' Stomverbaasd

schud ik mijn hoofd. 'Het is echt de meest fantastische tijd van het jaar.'

Er valt een lange stilte.

Het soort stilte die je om een spar zou kunnen wikkel, mocht je dingen met stiltes willen versieren.

Dan komt Nat naast me zitten en slaat haar arm om mijn schouder. 'Dat bedoelde ik niet,' zegt ze lief. 'Ik bedoelde: de tijd is voorbij.'

Want de belangrijkste reden waarom mijn beste vriendin niet van mijn zijde wijkt, is dat het nu bijna vier hele dagen geleden is sinds ik mijn eerste zoen heb gekregen.

En Nick heeft nog steeds niet gebeld.